652/02

Den 26. august 2002 blev i sag nr. 57.161:

xxxxxxx xxxxxx xxxxxx
xxxxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxxxxx

mod

Forsikrings-Aktieselskabet
Alka
Engelholm Alle 1
2630 Taastrup

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring hos Forsikrings-Aktieselskabet Alka, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et ulykkestilfælde, som klageren var udsat for d. 2/9 1991.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet er forældet.

Selskabet har ved skrivelse af 6/12 2001 til nævnet redegjort for sagen således:

"Klager anmeldte - ved anmeldelse modtaget af ALKA forsikring den 6. september 2001 at hun var kommet til skade med lænden og venstre ben den 2. september 1991. Ifølge begyndelsesattesten fra læge E.L. af 31. august 2001 var der tale om symptomer der tydede på en discusprolaps i lænden. ...

ALKA forsikring meddelte ved brev af 6. september 2001, at selskabet måtte tage forbehold for at sagen kunne være forældet, men at dette først kunne vurderes når samtlige akter var modtaget, hvorfor der var rettet henvendelse til Kommunernes Forsikring med henblik på at få kopi af arbejdsskadesagens akter. ...

Af arbejdsskadesagens akter fremgik det, at Arbejdsskadestyrelsen på baggrund af speciallægeerklæring (kopi vedlagt) fra overlæge O.F. den 2. november 1992 traf afgørelse om klagers varige mén. Arbejdsskadestyrelsen fastsatte klagers méngrad som følge af ulykken den 2. september 1991 til 8%. ...

ALKA forsikring meddelte herefter ved brev af 18. september 2001, at klagers krav var forældet, idet det ikke var fremsat inden den 31. december 1994, hvilket selskabet fastholdt overfor klager i brev af 1. oktober 2001. ...

Er forsikringsbegivenheden indtrådt, skal den sikrede - jfr. Forsikringsaftalelovens § 21 - uden ophold give selskabet meddelelse derom, hvis sikrede i den anledning vil rejse krav mod dette, ...

Ifølge Forsikringsaftalelovens § 29 forældes krav mod selskabet efter 2 år fra udløbet af det kalenderår, hvor skadelidtes krav var forfaldet, såfremt skadelidte var bekendt med kravet, og at dette var forfaldet, og i alt fald 5 år efter kravets forfaldstid.

Et krav grundet i forsikringsaftalen anses for forfaldet 14 dages efter det tidspunkt, hvor de kendsgerninger, der danner grundlag for kravet, er indtrådt, hvilket vil sige, når ulykken er sket, og dens følger har vist sig.

Kendskab til forfaldstidspunktet fastlægges oftest til det tidspunkt, hvor behandlingen af skadelidte afsluttes, eller når skadelidte er klar over, at ulykken har efterladt varige følger.

At være bekendt med kravet, og at det er forfaldet betyder således, at man er klar over, at de gener man har, stammer fra ulykkestilfældet, og at der ikke kan gøres mere for at bedre disse gener.

Senest på dette tidspunkt må skadelidte formodes, at være klar over, at det anmeldte ulykkestilfælde har efterladt varige følger, og den 2-årige forældelsesfrist i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29 begynder således at løbe på dette tidspunkt.

Klager har senest den 2. november 1992 på tidspunktet for Arbejdsskadestyrelsens afgørelse været klar over, at de gener hun havde stammede fra det anmeldte ulykkestilfælde, samt at der ikke kunne gøres mere for en bedring af generne.

Den 2-årige frist for forældelse af klagers krav begyndte således at løbe den 2. november 1992, hvorfor klagers krav er forældet, da det ikke er fremsat inden den 31. december 1994.

Klagers krav er ligeledes forældet efter lovens absolutte 5 årige frist senest den 2. november 1997, hvortil det i øvrigt skal bemærkes, at Forsikringsaftalelovens 2-årige og 5-årige forældelsesfrist løber uafhængig af hinanden, og såfremt et krav er forældet efter den ene frist, anses det for forældet uanset den anden frist endnu ikke måtte være udløbet.

Ukendskab til forsikringens eksistens eller dækningsomfang forhindrer ikke, at der kan indtræde forældelse af et eventuelt krav.

Vi må således fastholde at klagers krav er forældet, da det er for sent fremsat. At klager senere har fået genoptaget sin sag flere gange og Den Sociale Ankestyrelse har ændret den oprindelige afgørelse medfører ikke, at der kan eller bør ses bort fra den indtrådte forældelse."

Af speciallægeerklæring af 25/8 1992 fremgår bl.a.:

"**Konklusion:** Skadelidte har i forbindelse med uheldet pådraget sig en tendens til lumbale smerter med periodisk udstråling. Der er ikke tale om noget nerverodstryk. Konservativ behandling har haft god effekt og vil sandsynligvis få det igen. Der resterer således et mén, idet jeg vil anse hendes tilstand for stationær. Der er begrundet håb om, at der ikke i hvert fald i øjeblikket er noget erhvervsevnetab."

I skrivelse fra Arbejdsskadestyrelsen af 2/11 1992 til klageren hedder det bl.a.:

"Vi vurderer, at Deres mén som følge af skaden er 8 procent. Det betyder, at De vil få udbetalt en erstatning på 26.901,00 kr.

I vedlagte folder kan De læse om beregningen af erstatningens størrelse.

afgørelsen er truffet på grundlag af sagens oplysninger. Vi har lagt vægt på, at De har haft gener efter en akut lumbago i form af periodiske lændesmerter og til tider udstråling til ve. ben."

Forsikringsbetingelserne indeholder bl.a. følgende bestemmelse:

"**Afsnit 15. Anmeldelse af skadestilfælde:**

Enhver skade skal straks ... anmeldes til selskabet."

Nævnet udtaler:

Nævnet finder at kunne lægge til grund, at klagerens krav var forfaldent i 1992. Kravet er herefter som anført af selskabet forældet i 1997 efter den 5-årige forældelsesfrist.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Marianne Højgaard Pedersen